

дѣй забравя таланта си. — Христо Ботйовъ приелъ съ голѣма радость прѣдложението на бащата. — „Да се махна отъ тѣзи звѣрве, казалъ той, да се прѣждосамъ далече отъ убиитѣ на народа“.

Два дни прѣди бѣгството,¹⁾ бащата и синътъ имали единъ малъкъ споръ относително „маршрута“. Даскалъ Ботю настоявалъ „за по-голѣма краткостъ“ синътъ да мине прѣзъ Цариградъ—Одеса, зѣ Москва. — „Този пжтъ ми е отвратителенъ, възразилъ Ботйовъ. Бѣгамъ отъ изѣдници, ще отивамъ въ столицата на тиранитѣ“. И настоявалъ той да мине прѣзъ Русчукъ—Гюргево—Букурещъ и т.н. Единъ прѣдвидливъ баща би могълъ да се осѣмни въ настойчивостта на Ботйова да мине право прѣзъ Балкана за Гюргево. Но даскалъ Ботю билъ по-скроменъ въ подозрѣнията си. Той не допускалъ, „че арткъкъ синътъ ще бжде толкова хитъръ“ — нарочно да начертае тоя „маршрутъ“, за да се срѣщне съ нѣкакви бунтовници. . .

Бащата кандисалъ. „Ще минешъ отъ тамъ, но бжди внимателенъ. Недѣй се бави по пжтя. Тегли право за университета!“

На 15. септември 1867. година бащата за послѣденъ пжтъ цалуналъ красивия си синъ съ триста заржци да бжде „благоразуменъ“ и „прилеженъ“, а майката—съ плачъ пригръщала своя соколъ, молейки го — да не ги забравя.

¹⁾ Неоспоримъ е факта, че слѣдъ случкитѣ, описани въ прѣдшествоващата глава, чорбаджитѣ измѣнили на първото си рѣшение — да пропждятъ изъ Калоферъ Христофора Петкова: тѣхното послѣдно рѣшение било да очистятъ и Ботйова, както направиха съ Добри. Прѣди да забѣгне — а по убѣждението на бащата, съ което умисломъ заблудилъ и великодунитѣ чорбаджии—да замине да се учи—Христо Ботйовъ се е криелъ извѣстно врѣме въ кжщата на попъ Петко, близу до църквата Св. Богородица.